

TAMMI

ALAMAAILMAN NAISET

Kasvokkain maailman vaarallisimpien
naisrikollisten kanssa

SHAUN ATTWOOD

Shaun Attwood

ALAMAAILMAN
NAISET

KASVOKKAIN MAAILMAN
VAARALLISIMPIEN
NAISRIKOLLISTEN KANSSA

SUOMENTANUT SIMO LIIKANEN

TAMMI

HELSINKI

1. painos

Englanninkielinen alkuteos:

*Sitdowns with Female Gangsters – Real conversations
with the world's most dangerous women*

Copyright © Shaun Attwood 2025

Suomenkielinen laitos: © Simo Liikanen ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6521-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@tammi.fi

Villinaiselle, jota pelätään yhä Arizonassa.
Hän valmisti kaikkein herkullisimmat
englantilaiset sunnuntaipaistit koko
rikosperheellemme.

Sisällys

Johdanto.....	9
1 Linda Calvey, ”Musta leski”	13
2 Villinainen.....	50
3 Francesca ”Fran” Fattore	80
4 Natalie Welsh.....	108
5 Tawana Blake	146
6 Nawal.....	171
7 Mel Jack, ”Naispuolinen kokaiinipomo”	195
8 Sarah Jane Baker, ”Transgangsteri”	218
9 Nita	250
Kiitokset.....	288

Johdanto

Kummisedän ja *Mafiaveljien* kaltaiset elokuvat esittävät gangsterit miehinä, mutta kuten tämä kirja osoittaa, gangsteri on tasa-arvoinen ammatti. Kun tein tutkimusta viittä Pablo Escobarista kertovaa kirjaani varten, törmäsin Griselda Blancoon eli ”Kokaiinin kuningattareen” tai ”Kummitätiin”. Kärsittyään hirvittävästi lapsena Medellínissä Griselda ryhtyi tekemään teini-ikäisenä aseellisia kidnappauksia ja ryöstöjä. Hän muutti 1970-luvun alussa Kolumbiasta New Yorkin Queensiin, jossa hän alkoi perustaa kokaiini-imperiumia jo kauan ennen kuin Pablo oli soluttautunut Yhdysvaltoihin. 1980-luvun loppupuolella Griselda oli keskeinen toimija Miamin huumesodassa, jonka iskuissa kuoli satoja ihmisiä ja jolloin ammuskeluja sattui muun muassa ostoskeskuksissa. Kerran Griseldan omat palkkatappajat viivyttelivät, koska kohteena olleessa talossa oli lapsia. Griselda määräsi heidät tappamaan koko perheen, tai muutoin Griselda tapattaisi itse palkkatappajat. Kun Griseldan entinen aviomies kidnappasi yhden heidän lapsistaan (Michael Corleone Blanco), Griselda lähetti salamurhaajan tappamaan eksänsä, jotta saisi lapsensa huoltajuuden takaisin. Tämä ei ollut myöskään ainoa aviomies, jonka Griseldan kerrotaan tapattaneen. Hänestä tuli historian pahamaineisin naispuolinen huumeopomo, joka murhasi jokaisen, joka astui hänen liiketoimintansa laajentamisen tielle.

Kun järjestin Arizonassa reivejä ja pyöritin ekstaasin salakuljetusrinkiä, näin omakohtaisesti, kuinka pelottavia naiset saattoivat olla alamaailmassa. Sarjan ensimmäisessä kirjassa *Kasvokkain gangsterin kanssa* esittelin Villimiehen, parhaan lapsuudenystäväni ja myöhemmin pelottavan katutappelijan ja henkivartijan, joka ansaitsi vankilajengien, prätkäjengien ja meksikolaiskartellin kunnioituksen. En maininnut kirjassa, että jotkut kumppanini Arizonassa pelkäsivät Villimiehen sijasta enemmän hänen tyttöstävänsä, pientä liverpoolilaista Villinaista (yhdessä heidät tunnetaan Villiparina). Varjostustehtävässä olleet poliisit näkivät, kuinka Villinainen ajoi jyrkärakenteisen Villimiehen ulos talostaan Tempessä Arizonassa ja juoksi tämän perässä metallituuletinta heilutellen ja huutaen samalla liverpoolilaiskorostuksellaan, että aikoi tappaa tämän. Kun viranomaiset asettivat kaikki rikollisjärjestöni jäsenet paremmuusjärjestykseen, he laittoivat Villinaisen kakkossijalle Villimiehen edelle, joka oli kolmossijalla. Villinainen tarina kuuluu tämän kirjan kovimpiin lukuihin.

Alamaailman naiset sisältää tarinan Linda Calveysta, joka emännöi lounaita aseellisten ryöstäjien porukalle. Hänestä tuli lopulta porukan pakoauton kuljettaja, ja sitten Linda ryhtyi tekemään ryöstöjä. Hän ystävystyi ikonisten gangstereiden kuten Krayn veljesten, Freddie Foremanin ja Ronnie Cookin kanssa. Viimeisestä tuli Lindan rakastaja. Monet gangsterit kilpailivat hänen huomiostaan, ja jotkut heistä päätyivät myös multiin, mistä Linda sai lempinimen ”Musta leski”. Hän sai murhatuomion ja istui 18 vuotta Rose Westin ja Myra Hindleyn kaltaisten pahamaineisten tappajien keskuudessa.

Mukana on myös yksi raaimmista tarinoista, mitä olen koskaan kuullut podcasteja tehdessäni. Miehenä syntynyt Sarah Jane Baker transitoitui vankilassa viiltämällä kivespussinsa

auki ja leikkaamalla kiveksensä irti. Hän oli joutunut joukko-raiskatuksi vankilassa, sekosi eikä enää pidätellyt väkivaltaa pahoinpitelijöitään vastaan. Baker melkein murhasi yhden pahoinpitelijänsä ja sai lempinimen ”Transgangsteri”. Vankilassa hän kohtasi sarjamurhaaja Fred Westin ja pelasi Scrabblea toisen sarjamurhaajan, Dennis Nilsenin, kanssa.

Vaikka tämän kirjan päähenkilöt ovatkin kaikki Ison-Britannian kansalaisia, osa heistä päätyi äärimmäisiin oloihin ulkomailla. En koskaan unohda Natalie Welshiä, joka kuvasi saapumisestaan venezuelalaisvankilaan. Kun Natalie näki aseistettuja miehiä katolla, hän ajatteli heidän olevan vartijoita, mutta miehet olivat oikeasti jengiläisiä. Natalie ajautui käsitämättömän kauhun ja yhä pahemmaksi paisuvan väkivallan maailmaan, jossa tehtiin murhia ja raiskauksia sekä käytiin jengisotaa korruptoituneiden vartijoiden myötävaikutuksella. Miesvangit tunkeutuivat naisvankien majoitusalueelle aseiden paukuessa ja jättivät jälkeensä ruumiita.

Nawalin perhe toimitti hänet ulkomaille Somaliaan ja Keniaan, koska Nawal eli jengielämää Lontoon kaduilla. Somalian sisällissodassa hän näki sukulaistensa kuolevan tulitukessa. Väärän porukan kanssa oli hauska remuta, mutta siitä tuli liian vaarallista, kun kumppanit alkoivat mestata ihmisiä. Viimeisenä keinona Nawal lähetettiin sisäoppilaitokseen Keniaan. Kyseessä oli uskonnollisten ääriainesten kidutusleiri, jossa tyttöjä (myös alaikäisiä) ruoskittiin ja pahoinpideltiin seksuaalisesti. Koska kaikkea kommunikaatiota ulkomaailman kanssa valvottiin, Nawalin oli keksittävä pakosuunnitelma.

Tämän kirjan naiset ovat syyllistyneet vakaviin rikoksiin, jotka ovat jättäneet jälkensä yhteiskuntaan. Heidän tarinoissaan on kuitenkin koskettavinta se, kuinka he kestivät erittäin

vaikeissa tilanteissa, joissa henkilökohtainen kasvu ja muutokset olivat nopeita. Niistä välittyi myös, kuinka ihmis mieli kykenee auttamaan meitä selviämään sellaisissa kam mottavissa tilanteissa, joita elämän polulle vääjäämättä osuu. Monen persoonallisuus on karaistunut näiden koettelemus ten jälkeen, ja he ovat ryhtyneet opettamaan ja mentoroimaan nuoria kokemustensa avulla. Toivottavasti nämä tarinat autta vat myös muuttamaan yhteiskunnan stereotyyppistä käsitystä siitä, että gangsteri on aina mies.

1.

Linda Calvey, "Musta leski"

Linda "Musta leski" Calvey emännöi aluksi aterioita eräille Lontoon pahamaineisimmista aseellisista ryöstäjistä, mutta hyppäsi sitten heidän kelkkaansa. Calvey lavastettiin syylliseksi oman jengiläisensä murhaan, josta hän istui 18 vuoden tuomion.

Aseellinen keikka sujui täysin suunnitelmien mukaan. Vartijat oli pakotettu pysähtymään supermarketin ulkopuolelle juuri oikealla hetkellä, kun he olivat siirtämässä päivän tuottoja kaupasta turva-autoon.

Mickey ja hänen aseellinen joukkonsa oli iskenyt karskisti sahatut haulikot tanassa. He nujersivat vartijat ja nappasivat käteistä täynnä olleet raskaat kassit. Omalle autolle oli vain lyhyt matka ja sitten keikka olisi paketissa, eikä aikaa olisi mennyt kuin hetki.

Juuri silloin asiat menivät pieleen.

Joukko oli palaamassa autolle, kun pubista ilmaantui esiin mies. Hän oli tavallisissa vaatteissa, mutta kantoi asetta. Mies käski Mickeytä pysähtymään. Sitten hän alkoi ampua. Laukaukset kimpoilivat pitkin katua, kun mies ammuskeli hurjasti kohti pakenevaa jengiä.

Joukko pääsi autolle loukkaantumatta ja pakkautui takapenkille. Pakokuski vilkuili peiliin kärsimättömästi jalka valmiina

kaasulla. Mickey piti perää, mikä oli kaikkein vaarallisin homma. Hän meni pankkeihin tai posteihin aina ensimmäisenä ja lähti viimeisenä, joten hän pääsi hyppäämään kyytiin vasta viimeisimpänä. Kun tuli Mickeyn vuoro kiivetä kyytiin, ovi olikin kiinni – näin ei ollut sattunut koskaan aikaisemmin.

Mickey kirosi ja kiskaisi kahvaa. Hän kirosi ja kokeili uudelleen. Hän ei käsittänyt, mistä oli kyse: ovi oli lukossa. Auto alkoi lähteä liikkeelle.

”Kusipää! Lukko auki!” Mickey huusi ja koetti epätoivoisesti tarrautua auton perään, kun se ampaisi eteenpäin kadulle. Mickey roikkui mukana henkensä edestä, kunnes filmi yhtäkkiä katkesi.

Seuraavaksi Mickey huomasi makaavansa kadulla ja tuijottavansa taivaalle. Hänen rintaansa sattui kauheasti. Tajunnan hämärtävän sumun läpi Mickey katseli pois kiitävää autoa. Hän tajusi hatarasti, mitä oli tapahtunut. Häntä oli ammuttu.

Sitten laskeutui pimeys.

Linda Calvey oli Mickeyn vaimo. Tänä nimenomaisena päivänä Linda muuttui normaalista 1970-luvun Lontoon east-endiläisestä kotirouvasta pahamaineiseksi rikolliseksi, aseelliseksi ryöstäjäksi ja tuomitukseksi murhaajaksi. Miehensä kuolinpäivänä Lindasta tuli ”Musta leski”.

”Luulen, että sinä päivänä jokin minussa muuttui”, Calvey kertoi, kun haastattelin häntä vuonna 2021 True Crime Podcastiani varten.* ”Silloin päätin ryhtyä aseelliseksi ryöstäjäksi ja aioin kostaa kaiken.”

Lontoon East Endissä 1950-luvulla varttuneella Calveylla oli ollut aika lailla tavallinen lapsuus. Hän syntyi Ilfordissa vuonna 1948 ja muutti Stepneyhyn viisivuotiaana. Calvey

* Jakso 182: ”London’s Most Notorious Female Gangster; Linda ’The Black Widow’ Calvey.”

vietti lapsuutensa toisen maailmansodan varjossa ja leikki saksalaisten pommitusten jättämien pommikuoppien keskellä. Hänen vanhempansa olivat tavanneet juuri ilmahyökkäyksen aikana. Eileen työskenteli kahvilakojussa Stepney Eastin aseman kaarien alla. Kun ilmahälytys sireenien ääni halkoi eräänä päivänä ilmaa ja pelokkaampia ryntäsi portaiden täydeltä metrotunneliin etsimään suojaa, kojua lähestyi hyvin pukeutunut komea nuori mies ja pyysi Eileeniltä ”toimaattileivän ilman leipää”.

Eileen ei pitänyt hurmurin ulkonäöstä, jätti vitsin huomiotta ja kääntyi seuraavan asiakkaansa puoleen. Lannistumatta mies pyysi tulta, ja kun Eileen oli ojentanut isältä syntymäpäivälahjukseen saamansa hopeisen tulitikkurasian, mies vaelsi tiehensä pitkin katuja kotelo mukanaan ja huudahti olkapäänsä yli: ”Saat sen takaisin, kun lupaat lähteä kanssani ulos.”

Nuori mies oli nimeltään Charlie. Hän lähti sotimaan, ja kun hän palasi, hän toi takaisin hopearasian. Eileen ihaili hänen sinnikkyyttään ja suostui lähtemään miehen kanssa ulos. Muutaman viikon jälkeen he menivät naimisiin.

Linda oli toinen yhdeksästä lapsesta. He notkuivat suurimman osan ajastaan keskellä vanhoja pommikuoppia ja hajalle pommitettuja taloja, joita heidän äitinsä ja isänsä olivat vältelleet. Ympäristö oli vaarallinen, ja väkivaltaisen menneisyyden arvet sulautuivat yhteen East Endin rikollisjengien väkivaltaisen nykyisyyden kanssa. Pahamaineiset Krayn kaksoiset varttuivat Vallance Roadilla vain muutaman kadun päässä Calveyn perheen ahtaasta neljän huoneen kunnallisesta vuokratalosta. Lähellä oli myös The Blind Beggar -pubi, jossa sattui myöhemmin pahamaineinen Krayn murha. Pikku-Lindalle lapsuus oli kuitenkin ihanaa aikaa, kun kaikki pitivät huolta kaikista ja naapureiden ovet olivat aina auki.

”Rakastin sitä”, Calvey kertoi. ”Kukaan ei omistanut paljoa, ja se on kai jo vanha klisee, että meillä ei ollut juuri mitään, mutta kaikki pärjäisivät. Luulen kuitenkin, että tuolloin se oikeasti piti paikkansa. Lapset juoksivat kaikkien muiden taloissa, ja kaikki kadulla asuvat olivat tätejä ja setiä, koska aina sanottiin vain, että *käypä kysymässä Jean-tädiltä, onko hänellä teetä*.”

Lindan isä työskenteli sodan jälkeen seppänä ja takoi koukuja satamatyöläisille sekä työkaluja toreille. Elettiin ruoan säännöstelyn aikaa, mutta Linda ja muu perhe söivät usein kuin kuninkaalliset, sillä heidän isänsä vaihtoi ruokatoreilta saamansa tienestit ensiluokkaiseen pihviin, lampaanreiteen, tuoreisiin kampasimpukoihin tai Doverin merianturaan. Kirjassaan *The Black Widow* (”Musta leski”) Calvey kertoi, että hänen äidilleen oli kunnia-asia, ettei yksikään vieras poistunut talosta vatsa tyhjänä.

Nuorena Lindassa ei näkynyt merkkiäkään siitä, että hänestä tulisi myöhemmin Musta leski. Linda kävi koulua, teki kuten käskettiin ja tuli toimeen kaikkien kanssa. ”Olin todella hyvä”, Calvey kertoi. ”Taisin olla yksi niistä tylsistä lapsista, jotka eivät koskaan lintsanneet koulusta ja tekivät kaikki koti-tehtävät.”

Mielensä sopukoissa Linda halusi kuitenkin aina enemmän. Kerran 12-vuotiaana hän kulki vanhempiansa kyydissä Stepney Green Parkin ohi matkalla tätinsä luo, kun heidän viereensä liikennevaloihin pysähtyi hohtavan punainen auto. Sen sisällä Linda näki näyttävän vaalean naisen, jolla oli yllään turkistakki, sekä liituraitapukuisen miehen, joka tuprutteli paksua sikaria. Linda kurkisteli ulos isänsä vanhan ruosteisen pakettiauton etupenkkien väliin sulloutuneena, ja tuntui kuin hän olisi tuijottanut toiseen maailmaan. ”Sanoin, että kun kasvan isoksi, aion saada tuollaisen turkiksen ja tuollaisen auton”,

Calvey kertoi minulle. ”Ja isäni sanoi, että *toivottavasti saat, kultaseni, sillä tuo on Rolls-Royce. Se on maailman paras auto, ja jos sinulla on Rolls-Royce, olet päässyt huipulle.*”

Calvey lähti koulusta 15-vuotiaana ja sai työpaikan toimistoapulaisena. Hän vastasi puhelimiin, siivosi toimistoa ja keitti loputtomasti teetä. Linda oli kävelyllä työkaverinsa kanssa Victoria Parkissa Hackneyssä, kun hän tapasi ensimmäisen poikaystävänsä. Kaverinsa kanssa liikkeellä ollut nuori mies pysähtyi heidän viereensä autolla ja kysyi, lähtisivätkö he kupposelle kahvia. Frank oli komea ja hyvin pukeutunut, ja hänellä oli samanlainen kampaus kuin Elviksellä. Hän työskenteli talvisin hiilikuskina ja kesäisin romukauppiaina. Linda suostui treffeille, ja pian he olivatkin kimpassa. Frank nouti Lindan aina perheen kotoa ja vei hänet kauemmas Eppingiin tai Chigwelliin. Linda ei koskaan nähnyt, missä Frank asui, eikä tavannut tämän vanhempia, mutta ei ajatellut asiaa.

Linda sai 19-vuotiaana esimakunsa ”kunnan East Endin yöelämästä”, kuten hän sitä nimitti. Lindan Pat-serkku kutsui hänet ulos miehensä Georgen kanssa, joka oli ammatiltaan murtovaras. Pariskunta saattoi hänet yökerhoon, jossa oli tummennetut ikkunat ja neonvalot. Sisällä ilma oli täynnä sikarin savua ja naurua. Tyylikäs nainen lauloi lavalla valokeilassa jazzia, ja muut naiset lipuivat vaivatta usvassa turkit sekä timanttikaulakorut yllään. Tyylikkäästi pukeutunut ja hiuksensa taakse kammannut mies tuli kättelemään Georgea. George esitteli hänet Lindalle. Mies tarkasteli häntä päästä varpaisiin arvostavasti ja suuteli Lindan kättä ennen kuin katosi väkijoukkoon. Mies oli yökerhon omistaja Reggie Kray, pahamaineisten lontoolaisten Krayn gangsterikaksosten toinen puolikas. Linda ei vielä tiennyt, ettei tämä jäänyt hänen viimeiseksi tapaamiseksi Reggien kanssa.

Linda oli viettänyt kolme vuotta Frankin kanssa, kun hänelle lopulta selvisi, että mies oli jo naimisissa. Lindan äiti sattui kuulemaan, kun Frankin vaimo keskusteli hänen vaatekaupassaan. Eileen oli tiukka ja suoraviivainen eastendiläinen äiti. Kertomatta syytä hän kyyditsi Lindan autolla Frankin talolle avionrikkojaa tapaamaan. Perillä heitä vastassa oli nuori vaimo – suunnilleen samanikäinen kuin Linda – joka asui kurjassa pienessä kerrostaloasunnossa pienen vauvan ja Frankin kanssa. Linda oli loukkaantunut, mutta tunsu sääliä nuorta naista kohtaan, joka ei tuntunut tietävän mitään miehensä uskottomuudesta.

Vasta yksin jäänyt Calvey velloi itsesäällissä eikä ollut erityisellä menotuulella, kun hänen serkkunsa Pat kutsui hänet mukaansa juhliin. Eräs Georgen ystävästä oli juhlimassa vapautumisestaan vankilasta, ja Pat sekä George ajattelivat, että Lindan olisi mukava tavata hänet. Linda oli aloittanut hitaan valmistautumisen, mutta lysähti sitten kesken kaiken eikä vauvautunut lähtemään. Kun Linda makoili sohvalla, Pat soitti ja kysyi, missä Linda viipyi. Hän kertoi serkulleen, ettei aikunut tulla, mutta se ei käynyt lainkaan Patille, joka kertoi lähettävänsä taksin hakemaan hänet kolmen minuutin kuluttua.

Lindalle ei jäänyt vaihtoehtoja, joten hän hyppäsi kiireesti mekkoonsa ja nousi taksiin. Hän oli kuitenkin levoton ja ajatteli, että juuri kahdeksan vuotta vankilassa viettänyt mies olisi varmaan kamala ja ruma. Kun Linda astui publiin, hän näki Georgen juttelevan miehen kanssa, joka vaikutti italialaiselta ja jolla oli tummat, taakse kammattut hiukset sekä komeat piirteet. Linda käveli miesten luo ja George esitteli hänet ystävälleen Mickey Calveyille – miehelle, joka oli juuri päässyt vankilasta.

Calvey kertoi minulle: ”[Mickey] sanoi: *Toivoin, ettet tulisi-kaan. Mietin, minkälaisella 19-vuotiaalla tytöllä ei ole miestä.*

Hänen on pakko olla todella ruma. Sanoin: Ajattelin aivan samalla lailla sinusta. Mutta se riitti. Olin kerralla aivan retkussa häneen.”

Linda alkoi tapailla Mickeytä, mutta viesti ei valitettavasti ollut mennyt Frankille jakeluun. Kun Linda seuraavana maanantaina lähti töistä, Frank oli odottamassa häntä. Linda kertoi miehelle, ettei enää halunnut tavata tätä, mutta Frank tarttui Lindaa hiuksista ja iski häntä nyrkillä kasvoihin. Linda onnistui pääsemään pakoon, mutta tämä ei jäänyt viimeiseksi tapaamiseksi Frankin kanssa.

Muutamaa päivää myöhemmin Lindan isä oli viemässä häntä Mickeyn luo, kun auton ovi tempaistiin auki ja Frank osoitti Lindaa pistoolilla. Hän pakotti Lindan omaan autoonsa ja ajoi romuttamolle Mile Endiin. Frank sanoi pitävänsä Lindaa romuttamalla, kunnes tämä suostuisi jälleen seurustelemaan hänen kanssaan. Frank ei silti selvästikään ollut mietinyt suunnitelmaansa loppuun saakka. Linda oli rauhallinen eikä pelännyt säälittävää ex-poikaystävänsä. Linda tokaisi, että Mickey ja hänen veljensä kyllä arvaisivat, mihin Frank oli Lindan vienyt, ja ilmaantuisivat paikan päälle pian melkoisen kiukkuisina. Nopeasti Frank huomasi möhlänneensä ja luovutti. Hän jopa vei Lindan autollaan kotikadun päähän.

Tämä ei kuitenkaan riittänyt rauhoittamaan Mickeytä. Lindan uusi poikakaveri kävi Frankin asunnossa, ja lyhyen kahdenkeskisen keskustelun jälkeen Frank katosi Lindan elämästä lopullisesti. Linda muutti pian Mickeyn luo, joka oli jälleen palannut valitsemalleen aseellisten ryöstöjen uralle. Mickey ei salaillut Lindalta tekosiaan ja hemmotteli tätä tienesteilläään ostelemalla uusimpia designmekkoja, kalliita meikkejä ja koruja. Lindan tavoin hänkin oli kasvanut köyhänä. Mickeyn isä oli satamatyöläinen, ja työt olivat pätäkittäisiä, vaarallisia ja

huonosti palkattuja. Mickey oli päättänyt jo varhain, ettei hän päätyisi isänsä lailla raatamaan ilman mahdollisuuksia paremmasta. Noilla kulmilla koulutusta ei pidetty pakotienä köyhyydestä, ja jäljelle jäi vain yksi vaihtoehto – rikollisuus.

Mickey tapasi suunnitella seuraavat ryöstönsä ruokapöytänsä ääressä ystäviensä kanssa, kun Linda tarjoili voileipiä ja lukemattomia kuppeja teetä. Linda alkoi kiinnostua miesten keskusteluista ja ryhtyi kuuntelemaan tarkemmin. Hänen äitinsä myi kaupassaan peruukkeja, ja Linda oli hyvä meikkaamaan, joten hän huomasi pian olevansa vastuussa valeasujen tekemisestä. Hän imeytyi hitaasti yhä syvemmälle valmisteluihin. Mickey ei osannut ajaa, ja kun hän kävi tutustumassa mahdollisiin keikkakohteisiin, oli Linda usein kuskinä. Jengin kohteina olivat yleensä turva-autot, ja jokainen isku vaati viikkojen valmistelut. Pakoreittejä piti selvittää useita, ja otolliset ajankohdat menivät nopeasti ohi. Mickeyn täytyi ystäviensä kanssa käydä päälle sinä lyhyenä hetkenä, jolloin vartija kuljetti rahaa kaupan ja pakettiauton välillä. Jos tämä ratkaiseva hetki livahti heiltä ohi, he saattoivat menettää tuhansia puntia, ja viikkojen suunnittelutyö saattoi mennä hukkaan.

Lindalla oli kuitenkin rikolliselämän lisäksi mielessään muutakin. Hän halusi lapsia. Aluksi Mickey oli vastahakoinen – hän ei halunnut lasta ympyröihin, jossa hän eli. Linda oli kuitenkin itsepintainen, ja lopulta Mickey suostui.

Linda oli raskaana, kun hän kuuli uutisen, jota hän oli aina pelännyt. Mickey oli keikalla, kun TV-uutisissa kerrottiin, että poliisi oli estänyt ryöstön Itä-Lontoossa. Linda tiesi heti, että kyseessä oli Mickey. Tämä kiisti syytteet ryöstöstä ja salahankkeesta, mutta todettiin syylliseksi ja tuomittiin viideksi vuodeksi vankeuteen.

Lindalle kehittyi raskausmyrkytys ja hän joutui synnyttämään kuukauden etuajassa. (Raskausmyrkytyksessä ilmenee korkeaa verenpainetta raskauden aikana ja synnytyksen jälkeen.) Seuraavien kahden viikon aikana Melanie-vauvaa pidettiin keskoskaapissa. Mickeyn ystävät, joista jokainen esiintyi ”herra Calveyna”, kävivät vierailmassa hänen luonaan. Ensimmäisen vieraan jälkeen hoitajat ihmettelivät varmaan, keitä kaikki eri herra Calveyt todella olivat, mutta he suhtautuivat asiaan ammattimaisesti. Linda pääsi sairaalasta kaksi viikkoa myöhemmin.

Kuuden viikon päästä vauva tapasi varsinaisen isänsä. Kun Mickey näki Melanien, häneltä meni jalat alta ja hän pyysi Lindaa vaimokseen. Vaikka olosuhteet olivat mitä olivat, Linda suostui. Hääseremonia pidettiin Wandsworthin vankilan lähellä maistraatissa, jonne Mickey kuljetettiin vankilan pakettiautolla. Häät eivät olleet juuri sellaiset, joista jokainen tyttö unelmoi – lehdistö oli passissa maistraatin ulkopuolella kuvia varten ja poliisi teki ruumiintarkastukset Lindalle, hänen vanhemmilleen ja jopa Melanie-vauvalle. Mickey seisoi alttarilla käsiraudoilla vanginvartijaan kiinnitettynä. Heidän häämatkansa oli 20 minuutin vierailu Wandsworthin vankilaan, jossa he saivat hädin tuskin suudeltua. Myöhemmin Lindalle selvisi, että ylenpalttiset turvallisuustoimet ja lehdistön kiinnostus olivat johtuneet nimettömästä ilmiannosta, jonka mukaan häät olisivat olleet taidokas lavastus pakosuunnitelmaa varten.

Pian Mickeyn vapautumisen jälkeen Linda tuli jälleen raskaaksi. Tällä kertaa syntyi poika, jolle he antoivat nimeksi Neil. Mickey oli iloinen, mutta se ei riittänyt pitämään häntä kaidalla polulla. Pian Mickey oli taas tekemässä keikkaa, jotta heillä olisi rahaa muuttaa suurempaan taloon Basildoniin.

Erään onnistuneen keikan jälkeen Neil-vauva sai esimakunsa ylellisestä elämästä.

”Neil istui lattialla”, Calvey kertoi. ”Hän oli vain muutaman kuukauden ikäinen, ja laukut oli leikattu auki ja kaikki rahat oli kaadettu Neilin päälle. Meillä oli sellainen pieni Polaroid-pika-kamera, ja Mickey otti kuvan. Hän laittoi sen takanreunukselle, ja kuvassa oli Neil keskellä rahakasaa.” Valitettavasti kuva piti polttaa seuraavana päivänä – sellaiset perhekuvat olisivat voineet johtaa Mickeyn 15 vuodeksi vankeuteen.

Heillä oli pian uusi asunto Basildonissa, mutta puutarha näytti ankealta ja paljaalta. Mickey päätti ratkaista ongelman omalla jäljittelemättömällä tavallaan. Eräänä iltana hän hiipi takaisin sänkyyn harvinaisen iltakeikan jälkeen. Syy selvisi Lindalle seuraavana aamuna, kun hän avasi verhot ja näki puutarhan täynnä trooppisia kasveja ja palmuja, jotka Mickey oli varastanut paikallisesta puutarhakeskuksesta. Se oli ihastuttava ele, mutta Lindan mies ei ollut varsinainen asiantuntija puutarhanhoidossa. Suurin osa eksoottisista kasveista kuoli nopeasti East Endin takapihan vähemmän trooppisessa ilmastossa.

Rahaa virtasi taas sisään, ja Mickeylle tarjottiin pian mahdollisuutta ison luokan pankkikeikkaan – sellaiseen keikkaan, joita tarjottiin vain kovan luokan tekijöille. Se oli kunnan askel ylöspäin, eikä Mickeyllä ollut varaa jättää sellaista väliin. Siitä piti tulla ”viimeinen keikka”, jonka avulla he voisivat muuttaa ja vetäytyä Espanjaan nauttimaan eläkepäivistä. Sitä ennen Mickeyn oli todistettava kykynsä tekemällä pienempi testi-keikka.

Lindalla oli huono tunne tulevasta keikasta. Se alkoi, kun tuntematon mies käväisi talolla ja kysyi Mickeytä. Kun Linda avasi oven pelkässä aamutakissaan, mies pysähtyi paikoillensa

ja tuijotti häntä äänettä pitkän tovin selvästikin nauttien tilanteesta täysin siemauksin. Miehellä oli kivikova katse ja voimakas, hiljainen olemus, joka tihkui valtaa. Lopulta hän esitteli itsensä Roniksi ja kysyi Mickeytä. Kun Linda kertoi tämän olevan suihkussa, mies sanoi palaavansa parin päivän kuluttua ja lähti.

Kävi ilmi, että Ron oli ison pankkikeikan pomo. Hän oli suuren luokan gangsteri ja väkivaltainen mies, joka oli tappanut useita ihmisiä ja jota pelättiin laajalti. Linda ei pitänyt hänen ulkonäöstään, ja tavassa, jolla hän oli tuijottanut, oli jotain, mikä sai Lindan veren hyytymään. Linda yritti unohtaa tapauksen ja jatkaa asioita tavalliseen tapaan. Kun testikeikka läheni, pahoja enteitä pulpahteli jatkuvasti lisää. Mickey ja jengi olivat koettaneet iskeä supermarketin turva-autoon jo kahdesti ja myöhästyneet kumpaisellakin kerralla. Mickey ei ollut koskaan koettanut samaa keikkaa kolmesti peräkkäin ja piti sitä huonona enteenä. Kun Mickey keräsi kokoon haulikot keikkaa varten kotiinsa, nelivuotias Neil löysi yhden niistä ja ryntäsi sen kanssa ulos tielle huutaen ”Pam! Pam!” niin lujaa kuin vain pystyi. Linda ja Mickey saivat tietää asiasta vasta, kun huolestunut naapuri ilmaantui ovelle koputtelemaan.

Keikka-aamuna Lindaa vaivasi omituinen tunne, joka muuttui suoranaiseksi paniikiksi, kun Mickey lähti kotoa ja vilkutti hyvästiksi lapsille. Kun Mickey sulki oven, Lindaa itketti ennen kokemattomalla tavalla. Hän kuitenkin tiesi, että Mickeytä oli turha koettaa estellä. Kyseessä oli ison keikan koekeikka, joka oli kovan tason pahantekijöiden heiniä, eikä sellaisesta voinut kieltäytyä. Mickey oli jo liian syvällä touhussa, että voisi jättäytyä kelkasta.

Mickey oli kertonut palaavansa puoli kuuteen mennessä, joten Linda oli laittanut paisti-illallisen tervetuliaisiksi, mutta

puoli kahdeksaan mennessä kana oli kylmää eikä Mickeystä ollut kuulunut pihahdustakaan. Mickeyn ystävän Jerry'n oli tarkoitus tulla sinä iltana käymään uuden tyttöystävänsä kanssa. Jerry saapui paikalle, mutta hänkään ei ollut kuullut Mickeystä mitään. He päättivät lähteä ulos joka tapauksessa ja toivoivat, että Mickey löytyisi jostakin heidän tavallisista kantapaikoistaan. Ensimmäinen pubi oli The Needlegun, eikä siellä näkynyt jälkeäkään Mickeystä tai hänen ystävistään. Sama juttu Carpenter's Armsissa Stepneyssä. Hackneyn Albionin omisti Mickeyn ja Lindan ystävä Sylvie. Hän kalpeni Lindan ilmesytyttyä paikalle. Omistaja kertoi Lindalle, että Mickey oli soittanut aikaisemmin ja kertonut, että hänelle oli tullut viivytys ja hän saapuisi vasta myöhemmin. Linda oli helpottunut, mutta huomasi myöhemmin, kuinka Jerry kuiskutteli Sylvien kanssa. Kaksikko vilkuili Lindaa koko ajan kuiskutellessaan, ja Linda tiesi vaistomaisesti, että jokin oli vinossa.

Kun sulkemisaika koitti, Sylvie kertoi, ettei Mickey pääsisi tulemaan vielääkään. Sylvie lupautui tulemaan Lindan luo kotiin pitämään hänelle seuraa yöksi. Se oli toinen outo merkki, koska Sylvien täytyi kiirehtiä aina sunnuntaiaamuisin avaamaan pubi hyvin varhain. Kun puhelin soi seuraavana aamuna kello puoli seitsemän, Sylvie vastasi siihen. Hän kertoi, että Mickey oli pidätetty ja heidän piti mennä Mickeyn isoveljen Terry'n asunnolle. Perillä odottivat Terry ja Lindan äiti. Nyt hän tiesi, että jokin oli mennyt todella pieleen.

Terry kertoi uutiset: "Mickey on kuollut."

Linda muistaa, kuinka häntä heikotti. "Luulen, että pääni sisällä muuttui jotain silloin", hän kertoi minulle. "Kuulin uutiset ja muistan vain kirkuneeni ja kirkuneeni ja kirkuneeni, mutta en tiennyt, että huutaja olin minä itse – minusta se ääni lähti."

YHDEKSÄN NAISEN TIE ALAMAAILMAAN

Otteessaan pitävä ja jännittävä true crime -kirja paljastaa tarinat nykypäivän alamaailman pelottavimpien naisten takaa.

Shaun Attwood on kirjailija ja podcast-juontaja, joka toimi aiemmin ekstaasiringin johtajana Arizonassa Yhdysvalloissa. Eräät maailman vaarallisimmat gangsterit, sarjamurhaajat ja mafian torpedot ovat oppineet luottamaan häneen. Nyt Shaun on koonnut kirjaksi yhdeksän vaarallisimman tapaamansa naisrikollisen kiehtovat ja vangitsevat tarinat.

Useita true crime -kirjoja kirjoittanut Shaun Attwood on englantilainen aktivisti, puhuja, tubettaja ja podcast-juontaja. Attwood on myös entinen huumekauppias, joka pidätettiin touku-kuussa 2002 ja kärsi kuuden vuoden vankeustuomion. Nykyään Shaun kertoo tarinaansa kouluissa varoittaakseen nuoria huumeista ja rikoksista.

www.tammi.fi

99.1

ISBN 978-952-04-6521-6

Alkuperäiskansi: © Jet Purdie / Orion Books
Kannen kuva: © Arcangel